

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoSr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816897515
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7816897515.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne C. Y., X.. XX.XX.XXXX, L. K. L. XX, zastúpenej JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou, Bratislava, Zámocká 26, proti žalovanému Pohotovosť, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 358 075 98, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 4Csr/1/2016-69 z 9.1.2018 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobkyni proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie zrušil Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž pod č.k. SRSAspA 04316/15 zo dňa 22.02. 2016, odložil jeho vykonateľnosť až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej všeobecným súdom a tiež priznal žalobkyni náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia Rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž zo dňa 22.02. 2016 a odloženia jeho vykonateľnosti s tým, že spochybňovala platnosť niektorých ustanovení uzavretej spotrebiteľskej zmluvy, pri ktorej išlo o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač žalovaný už vopred pripravil, v dôsledku čoho obsah tejto zmluvy nemohla nijakým spôsobom ovplyvniť, keď navyše neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere bola aj Rozhodcovská zmluva č. 702702069, v rámci ktorej sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory a nezrovnalosti medzi nimi budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom alebo rozhodcovskom konaní a na základe tejto skutočnosti vo veci rozhodol rozhodcovský súd a tento nevzal do úvahy porušenie viacerých všeobecne záväzných predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Vzal do úvahy obranu žalovaného, ktorý namietal, že medzi stranami bola uzavretá samostatná nevýhradná rozhodcovská zmluva, obsiahnutá na samostatnej listine a všetky spory vzniknuté medzi stranami mali byť riešené buď pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky a o platnosti rozhodcovskej zmluvy nemožno mať žiadne pochybnosti. Podrobne ďalej reprodukoval obsah vyjadrení strán sporu a zistil, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 300 € a táto sa zaviazala zaplatiť celkovú čiastku 588 € do 20.5.2014, keď ročný úrok bol uvedený vo výške 39,15 % a RPMN vo výške 96 %. Citoval § 73 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. a z úradnej povinnosti skúmal, či sú dané aj iné dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. a zistil, že čo sa týka písm. j/ rozhodcovský rozsudok

zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, keďže zaväzuje žalobkyňu na zaplatenie úrokov, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku uvedený pod písm. l/ je podľa neho tiež daný, nakoľko rozhodcovský súd nesprávne právne posúdil nárok na zaplatenie úrokov a zmluvnej pokuty, keďže v zmysle súdnej praxe dojednanie o ročnej úrokovej sadzby vo výške 96 % je v rozpore s dobrými mravmi a je tak neplatné (§ 39 Obč.zákonníka). Mal za to, že zrušením rozhodcovského rozsudku nedôjde k závažnej nerovnováhe vo vzájomných právach a povinnostiach strán. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, uplatniac pritom odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Pokladal za nepochybné, že rozhodcovská zmluva dohodnutá stranami je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv, buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Z takého predpokladu vychádzajú aj vybrané rozhodnutia Okresného súdu Rimavská Sobota, Okresného súdu Bratislava IV a Krajského súdu v Košiciach, z ktorých citoval. Odmietol akékoľvek argumenty žalobkyne, ktoré mali evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. Konštatoval, že prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov a prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch vyplýva jednoznačne aj z odporúčania komisie č. 98/257/ES. V danej veci je zrejmé, že v prípade rozhodcovskej zmluvy išlo o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Individuálne dohodnuté boli aj podmienky zmluvy o úvere a spotrebiteľ vzal podpisom na vedomie, že výška RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver je vo výške 96 %. Pritom v čase uzavretia zmluvy neexistoval a nebol účinný žiadny všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Keďže dohoda o úrokovej sadzbe spĺňala všetky náležitosti ustanovené zákonom, nemožno ju považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Obč.zákonníka.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej trovy odvolacieho konania. Bola toho názoru, že v prejednávanej veci boli dané dôvody uvedené v § 45 ods. 1 písm. j/ a l/, ako aj písm. c/, e/ a i/ zákona č. 335/2014 Z.z. na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Pri rozhodovaní rozhodcovského súdu boli podľa nej porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, keďže zmluva o úvere neobsahovala zákonné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a napriek tomu rozhodcovský súd ju zaviazal na plnenia v časti úrokov a sankcií a nezaoberal sa príslušnými predpismi na ochranu spotrebiteľa.

5. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj s jeho odôvodnením, pretože súd prvej inštancie urobil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ním citovanými, správne aplikovanými, v tom čase platnými a účinnými ustanoveniami zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj Občianskeho zákonníka a Civilného sporového poriadku, na ktoré aj odvolací súd poukazuje. Žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne právne významné okolnosti, ktoré by mohli rozhodnutie súdu prvej inštancie zvrátiť. Na dôvažok odvolací súd dodáva nasledovné:

6. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že zmluva o poskytnutí úveru, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok, je spotrebiteľskou zmluvou, pretože zmluvnými stranami sú na jednej strane veriteľ ako dodávateľ, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie pôžičiek a úverov z vlastných zdrojov a ktorý konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane druhej subjekt, t.j. dlžník, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Základnou zásadou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, t.j. ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky.

7. Žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku je právnym nástrojom, ktorého cieľom je zabezpečiť, aby proces poskytnutia právnej ochrany účastníkom konania pred rozhodcovskými súdmi mal rovnaké atribúty ako poskytovanie ochrany všeobecnými súdmi, a zároveň zabezpečiť kontrolu nad zákonnosťou a spravodlivosťou rozhodnutí rozhodcovských súdov. Na rozdiel od konania na všeobecnom súde rozhodcovské konanie spravidla nepodlieha preskúmaniu odvolacou inštanciou. V zmysle zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní tak bola okresným súdom zverená kompetencia preskúmať v zmysle § 45 ods. 1 tohto zákona rozhodnutie rozhodcovských súdov z procesnej aj hmotnej stránky. Zo zákona sú povinné preskúmať okrem preverenia právomoci rozhodcovského súdu najmä to, či rozhodcovský súd vec správne právne posúdil, či účastník rozhodcovského konania nebol zviazaný na plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom alebo s dobrými mravmi, alebo či rozhodcovský súd nerozhodol v rozpore s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa. Okresný súd preto postupoval správne, keď v zmysle zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní preveril dôvody, pre ktoré sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku, ako aj ostatné dôvody uvedené v § 45 ods. 1 písm. c/,e/,i/ až 1/ zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

8. Z dôvodu, že sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku, bolo v konaní potrebné najprv skúmať oprávnenie rozhodcovského súdu rozhodovať o spotrebiteľskom spore, ktoré by malo vyplývať z rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným (v zmluve bez dátumu). Odvolací súd má za to, že rozhodcovská zmluva nebola dojednaná individuálne, čo spôsobuje jej neprijateľnosť, a teda aj neplatnosť. Odvolací súd dodáva, že zo znenia čl. II bodu 1 uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy vyplýva dôsledok, v zmysle ktorého spotrebiteľovi je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. V zmysle článku II. rozhodcovskej zmluvy výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť, spočíval na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh, čo znamená, že v prípade, ak žalobu podá veriteľ, spotrebiteľovi ako dlžníkovi neostávalo nič iné, len sa podrobiť konaniu na tom súde, na ktorom veriteľ žalobu podal. V zmysle rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu rozhodcovský súd vybral veriteľ, čo vyplýva i zo skutočností, že dlžník majúc záujem na poskytnutí úveru iba podpisoval predtlačенý formulár a mal možnosť sa mu jedine ako celku podrobiť alebo ho odmietnuť. Nerovnováha právneho postavenia strán spočívala aj v tom, že voľba rozhodcovského súdu bola uskutočnená jednostranne. Z celého znenia rozhodcovskej zmluvy je zrejmé, že subjekt, ktorý bude mať v konečnom dôsledku právo voliť medzi rozhodcovským alebo všeobecným súdom, bude vo všetkých prípadoch veriteľ, t.j. žalovaný. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy v ustanovení § 53 ods. 1,2,3,4 písm. r), ods. 5 uvádza nasledovné: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“ Z predložených listinných dôkazov nie je zrejmé, v akom rozsahu bola žalobkyňa adekvátne poučená o následkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy a či mala reálnu možnosť znenie zmluvy ovplyvniť. Skutočnosť, že v čl. IV bode 5. rozhodcovskej zmluvy sa uvádza vyhlásenie strán, že „zmluvu uzatvárajú na základe ich slobodnej a vážnej vôle, s jej obsahom sa riadne oboznámili, jej ustanoveniam rozumejú“ a že dlžník vyhlásil, že „bol pred uzavretím zmluvy osobitne poučený o následkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy“, nemení nič na tom, že dojednanie ako také nezodpovedalo ustanoveniu § 53 ods. 1,2,3,4 písm. r) Občianskeho zákonníka v znení účinnom v tom čase. Žalovaný v konaní nepreukázal, že rozhodcovská zmluva vyhotovená drobným, takmer nečitateľným spôsobom, bola dojednaná individuálne, preto sa v súlade s ustanovením § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednanú nepovažuje. Žalovaný mal povinnosť predložiť návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že sa žalobkyňa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov v rozhodcovskom konaní, a tiež poskytnúť aj jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo tá - ktorá voľba znamená. Odvolací súd konštatuje neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy, ktorá - ak mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie - mala byť výsledkom slobodnej vôle

oboch zmluvných strán. O neplatnú rozhodcovskú zmluvu, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa tejto rozhodcovskej zmluvy má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, ale ak by sa podľa tejto zmluvy začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. To znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podá žalobu na rozhodcovskom súde. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, nie je o možnosti výberu medzi všeobecným a súkromným súdom, ale o tom, či rozhodcovská zmluva nenúti spotrebiteľa podrobiť sa arbitráži. Možno tak urobiť záver v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) a ods. 5 Občianskeho zákonníka o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť.

9. Odvolací súd považoval záver okresného súdu za správny aj v tom, že boli porušené pri rozhodovaní pred rozhodcovským súdom všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa v zmysle § 45 ods. 1 písm. l) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Čiastka úveru poskytnutá žalobkyni ako dlžníčke bola vo výške 300 eur a celková čiastka, ktorú musí ako dlžník zaplatiť predstavovala sumu 588 eur, tzn. že žalobkyňa by úver preplatila takmer o 100 %, čo rozhodcovský súd v napadnutom rozhodcovskom rozsudku absolútne nezohľadňoval. Neskúmal, či výsledná suma, ktorú je žalobkyňa povinná zaplatiť, je v súlade s dobrými mravmi a v súlade so zákonom. V zmysle ustanovenia § 45 ods. 1 písm. j) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Uvedená skutočnosť (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) teda zakladá ďalší dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v prípade, ak by rozhodcovská zmluva bola dojednaná individuálne a platne. Tá však platne dojednaná nebola, a preto nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť.

10. Z dôvodu neplatne dohodnutej rozhodcovskej zmluvy, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodovať spor, keď by žalobkyňa mala byť povinná znášať aj neprímerane vysoké úročenie svojho záväzku, odvolací súd považoval námietky žalovaného vznesené v odvolaní za neopodstatnené a nedôvodné. Na základe týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni bola priznaná ich náhrada proti neúspešnému žalovanému.

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).